

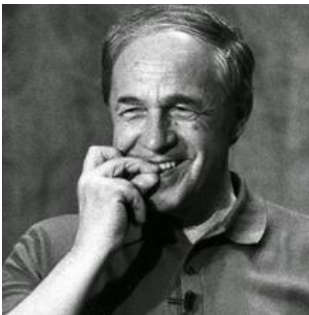
Número 47, abril 2016

14è Premi Internacional Joan Guinjoan

L'abast real d'un esdeveniment

Article

Entra

Messiaen, Dutilleux i Boulez
Laura Farré

El segell francès del piano contemporani

L'entrevista

Entra

Guillem Ponsí
Miquel Duran

El Premi Joan Guinjoan ha estat un gran aprenentatge per a mi

La música té la paraula

Entra

'Mondegreens' i 'Pingüinos Rodríguez'
Rosa Tamarit

Quan les cançons són mal interpretades pels oients

La tònica dominant

Entra

Xavier Coll
Redacció

M'agrada moltíssim ser guitarrista

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

14è Premi Internacional Joan Guinjoan

L'abast real d'un esdeveniment

Fèlix Pastor
Cap del Departament de Teoria, Composició i Direcció

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

El passat 14 d'abril es va lliurar el 14è Premi Internacional Joan Guinjoan per a Joves Compositors. En el concert de l'acte de lliurament es va veure el bon estat de salut en què es troba actualment la música contemporània a la nostra ciutat i el futur prometedor que té gràcies a l'interès que desperta en els joves músics. Aquesta última edició, a més, ha sigut especial perquè hem comptat amb la presència del compositor Joan Guinjoan tant entre el públic com entre el repertori interpretat.

Amb un programa de concert força eclèctic –amb l'estrena de l'obra guanyadora *The Arousal* de [Guillem Ponsí](#), l'obra *GIC 1979* de Joan Guinjoan i obres dels estudiants de 4t de composició de l'Esmuc Daniel Apodaka, Martí Carreras, Laura Casaponsa, Luis López i Laia Vallès– el premi ha servit, un any més, per retre homenatge a la figura del compositor que li dona nom, reconèixer la labor dels joves compositors i reunir una comunitat interessada en la música contemporània que espero que amb iniciatives com aquesta continuï creixent. Però més enllà del concert, el premi té un efecte molt més profund en la vida musical.

En primer lloc per als compositors, que estan mesos pensant, treballant, formant-se, estudiant i investigant per poder escriure les seves obres. El premi els serveix de motivació per escriure unes peces que altrament no tindrien sortida.

En segon lloc per als intèrprets, que, per la seva banda, estan anys preparant-se per poder tocar una música que sovint és molt difícil tècnicament i conceptualment. El mateix bcn216, grup especialitzat en música contemporània, els dona una oportunitat incorporant en aquesta ocasió estudiants de grau i de màster de la nostra escola. Per tant, el premi també ajuda a crear un pont entre el món acadèmic i el món professional.

Per últim, el premi representa una ocasió perfecta perquè l'escola estiri els braços i les cames més enllà de l'àmbit purament acadèmic, produint un concert de la més alta qualitat. Això s'ha aconseguit gràcies als esforços de desenes de persones dels serveis de producció, parc d'instruments, audiovisuals i comunicació de l'escola, així com d'altres institucions col·laboradores com el centre Arts Santa Mònica.

Aquest és l'abast real del Premi Internacional Joan Guinjoan per a Joves Compositors que un any més s'ha pogut realitzar gràcies a la implicació de prop d'un centenar de persones i el generós suport de la Fundació Banc de Sabadell.

Comentaris (0)

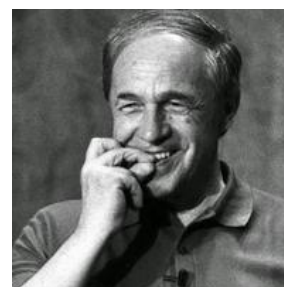
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Xavier Coll

M'agrada moltíssim ser guitarrista

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions

0

En Xavier Coll és professor de cambra i repertori a l'Esmuc, i un reconegut intèrpret de guitarra i instruments històrics de corda polsada. En solitari, en formació de trio o amb el quartet Barcelona 4 Guitars, la seva activitat com a concertista li permet viatjar arreu del món i entrar en contacte amb altres gents i cultures. Home inquiet i polifacètic, actualment està finalitzant el Màster en Interpretació de l'Esmuc amb una tesi sobre neurologia, i fa tot just un any que va encetar una nova faceta: la d'avi.

El principal tret del meu caràcter? La curiositat.

La qualitat que més valoro en una persona? Que sigui interessant.

El meu principal defecte? Sóc poc disciplinat.

La meva ocupació preferida? Aprendre coses que m'interessin.

El meu somni de benestar? Podria millorar una mica el meu estat actual, però no crec que canviés gaire:estic prou content.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Una malaltia greu.

Què voldria ser? També m'hauria agradat ser actor, o neuròleg, o físic teòric, o psicòleg, o cantant, o violoncel·lista, o metge. Però m'agrada moltíssim ser guitarrista.

On desitjaria viure? A Holanda, amb el clima de les Canàries.

Quin animal prefereixo? El dofí.

Algun so o música que avorreixo? Albert Pla, no puc amb ell.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? No ho sé. Recordo molt quan vaig comprar el *Trapestry*, de la Carol King, o la *Passió segons Sant Mateu* de Bach.

Els meus escriptors preferits? De literatura, P. Auster, J. Marías, G. García Márquez, A. Grandes, O. Wilde, Imre Kertész (especialment per *Liquidación*. En vaig llegir un altre que no era tan bo)..., però m'agrada més llegir assaig.

Els meus personatges de ficció? Lord Henry, d'*El Retrato de Dorian Grey*, d'O. Wilde.

La pel·lícula de la meua vida? *Shadowlands*, amb Anthony Hopkins.

Els meus intèrprets preferits? Yo Yo Ma, especialment, per la seva capacitat de tocar molt bé qualsevol estil. També Fritz Wunderlich, Paco de Lucía, David Russell, Pat Metheny, Oscar Peterson, Martha Argerich, el Quartet Casals... però n'hi ha moltíssims!

Els meus compositors predilectes? J. S. Bach, el primer. Després els altres.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? El que estigui estudiant en cada moment. De vegades pot ser una mica obsessiu.

Els meus pintors predilectes? Velázquez, Van Gogh, El Bosco, Dalí.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? Tinc una filla amb sinestèsia, barreja els sentits. És molt interessant i a ella li dona una memòria molt superior a la normal, però per mi no hi ha cap relació, més enllà dels tòpics com un so *més fosc* o *més brillant*, etc.

Els meus herois de la vida real? Els anònims.

Els meus herois històrics? Els supervivents dels camps de concentració nazis.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? Les suites de Bach interpretades per l'Arnau Tomàs. Una delícia.

Un concert inoblidable? Un *Viatge d'hivern*, de Schubert, que li vaig sentir a Thomas Quasthoff.

Un paisatge preferit? Alguna cala de Menorca.

Els noms que prefereixo? Òscar i Sara, els dels meus fills.

Què detesto més que res? No ho sé.

Quins dons naturals voldria tenir? Poder fer un *Si* cantant. Només arribo a *La*.

Estat present del meu esperit? Molt bo.

Fets que m'inspiren més indulgència? No ho sé.

Amb quina cançó m'identifico? *Hoy puede ser un gran día*, del Serrat.

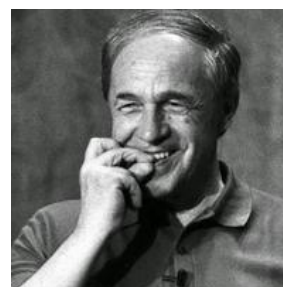
El meu lema? Intentar fer el que m'agrada però, sobretot, que m'agradi el que faig.

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

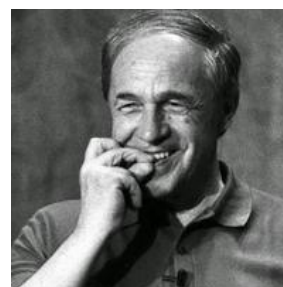
Gent Esmuc

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleul i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

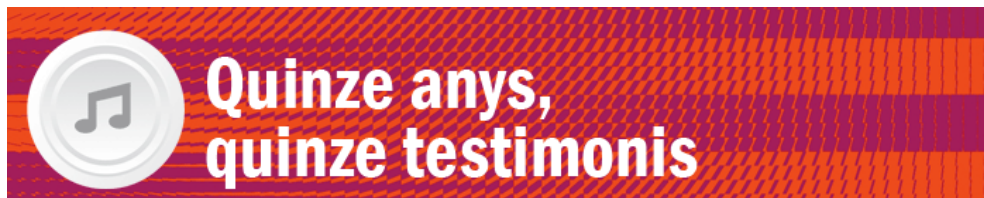
Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Aquest 2016 l'Esmuc complirà 15 anys. Encara no som a la majoria d'edat, però ja comencem a deixar estela. La mitjana de graduats de cada any arriba gairebé a 150 estudiants en les diverses especialitats, a punt d'incidir i transformar i enriquir el paisatge musical des de molts angles. Un dels nostres triomfs, doncs, és aquesta riquesa que ha aportat la diversitat de músics formats entre nosaltres, les seves encomiables trajectòries professionals. Per testimoniar-les, hem contactat amb un representant de cada promoció perquè ens expliquin una anècdota del seu primer any a l'Escola, els seus records de la immersió en els estudis superiors de música. Escriurem amb ells, així, una petita història quotidiana d'aquests quinze anys.

Núria Andorrà

Curs 2001-2002

Daniel Zapico

Curs 2002-2003

Anna Alàs

Curs 2003-2004

Alba Carmona

Curs 2004-2005

Marco Mezquida

Curs 2005-2006

Marc Sambola

Curs 2006-2007

Gemma Humet

Curs 2007-2008

Joan Magrané

2008-2009

Quim Llimona

Curs 2009-2010

Arnau Tordera

Curs 2010-2011

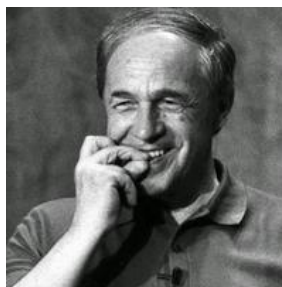
Gent Esmuc

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

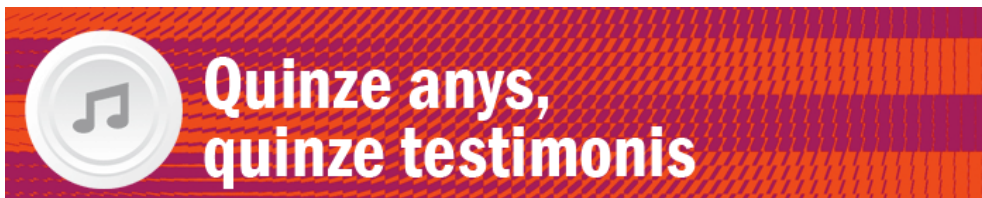
Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Aquest 2016 l'Esmuc complirà 15 anys. Encara no som a la majoria d'edat, però ja comencem a deixar estela. La mitjana de graduats de cada any arriba gairebé a 150 estudiants en les diverses especialitats, a punt d'incidir i transformar i enriquir el paisatge musical des de molts angles. Un dels nostres triomfs, doncs, és aquesta riquesa que ha aportat la diversitat de músics formats entre nosaltres, les seves encomiables trajectòries professionals. Per testimoniar-les, hem contactat amb un representant de cada promoció perquè ens expliquin una anècdota del seu primer any a l'Escola, els seus records de la immersió en els estudis superiors de música. Escriurem amb ells, així, una petita història quotidiana d'aquests quinze anys.

Laura Farré Rozada

Curs 2011-2012

Irene Delgado

Curs 2012-2013

Montserrat Soques

Curs 2013-2014

Yolanda Moreno

Curs 2014-2015

Andrea Motis

2015-2016

Núria Andorrà

Curs 2001-2002

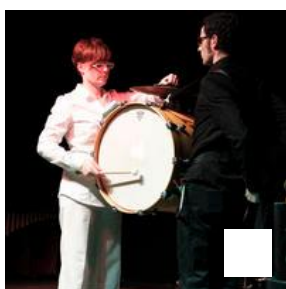

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Núria Andorrà és una percussionista especialitzada en música contemporània i música de cambra. Després d'obtenir el títol superior de percussió a l'Esmuc, estudia a la Staatliche Hochschule für Musik Karlsruhe (Alemanya) on obté el diploma DKA i el Màster en Música Contemporània. Col·labora amb els grups de música contemporània Icarus Ensemble, Algoritmo, Ensemble Abstraï, Murtra Ensemble, Barcelona 216, Kammart. Toca a l'Ensemble de Metalls de Reinhold Friedrich. Ha treballat amb Carles Santos, MATMOS, Ensemble NÜ, FH23 i Duo Arà. Ha improvisat amb Agustí Fernández, Le Quan Nihn, Ingar Zahr, Mats Gustafsson, Pablo Ledesma, Nate Wooley, Frances-Marie Uitti, Joe Morris, Ramon Prats, Tom Chant, Johannes Nāstesjö, Nenad Markovic, Joachim Badenhorst, Yasmine Azaiez. Com a docent, actualment imparteix l'assignatura d'improvisació a l'Esmuc. També ha estat professora de percussió clàssica i contemporània

al Conservatori de la diputació de Tarragona i al Conservatori del Liceu.

Tota una generació d'estudiants de sisè de grau mig – primera promoció de la LOGSE–, juntament amb estudiants del Pla 66, portàvem un any preparant unes proves d'accés per a l'Esmuc, una escola que semblava que canviaria el futur musical i on hi hauria un abans i un després de l'ensenyament de la música, una escola on havia dipositat els meus somnis, havia posposat les meves ganes d'anar a estudiar a fora per donar una oportunitat a l'Esmuc que, sobre el paper, semblava que seria una escola que estaria a l'alçada del nivell "europeu".

Les proves d'accés, les vam fer a l'edifici del carrer Berenguer de Palou, en aules encara sense equipar, amb molta calor i tot en obres (m'emociono de recordar-ho). Els dictats, els va tocar la Pepita Jorba amb el piano i l'audició amb un equipet que encara portava l'embolcall de nou.

Vam començar el curs a les aules adaptades de Berenguer de Palou, un centre on antigament s'hi havia fet formació professional i estava plena de petits edificis amb aules i tallers. Tot provisional, per anar a l'Auditori quan acabessin les obres. Van adaptar unes aules insonoritzades per la percussió on, al cap d'una estona, havies de sortir-ne per respirar aire pur, perquè d'això sí que en teníem: ens reuníem fora als jardins on hi havia gent tocant, era bastant idíl·lic...

També vam ser un alumnat crític i opinàvem de què ens semblava aquesta nova manera d'ensenyar música, ja que n'érem els protagonistes i havíem de vetllar per les futures generacions. Tots els professors, que també eren nous en l'experiència, arribaven a l'aula supermotivats per ensenyar-nos en un quadrimestre tota la història de la humanitat, de la composició, de la música, de l'anàlisi i d'acústica... i nosaltres, pobres conillots d'índies, no podíem absorbir tanta informació, ho havíem de dir per ajudar a trobar la fórmula equilibrada que funcionés!

Com que érem molt pocs i vivíem tots molt a prop de l'Escola, estàvem molt units i fins i tot vam tenir la possibilitat de fer festes de pícnic dins del recinte.

Tot i que no va ser fàcil, ja que cursar estudis artístics pot arribar a generar dubtes i inseguretats, tinc molts bons records d'aquell primer any. I, com diu la gent gran, si hi tornés a passar ho faria igual.

Núria Andorrà

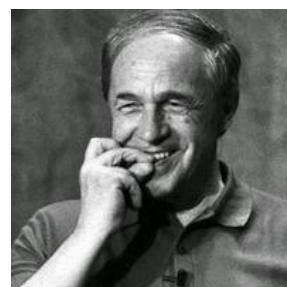

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2001-2002...

Neix l'Escola Superior de Música de Catalunya (Esmuc), instal·lada provisionalment en una antiga escola de formació professional prop del parc de la Pegaso. [S'anuncia que es crearà un nou edifici al costat del TNC](#), que allotjarà l'Escola, l'Auditori i el Museu de la Música. Es realitza amb èxit –i [polèmica](#)– el primer curs, amb 117 alumnes i desenes de professors. S'hi organitza la primera edició del [Premi internacional Joan Guinjoan](#) per a joves compositors. El juny de 2002 s'acaba de construir tot l'edifici, i l'Esmuc serà dirigida per [Gerard Claret](#) fins el 2005.

Del 2001 al 2004, l'Esmuc estava en una seu provisional, al barri de La Sagrera.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Daniel Zapico

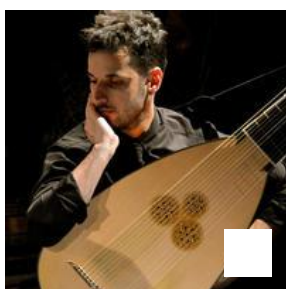
Curs 2002-2003

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Els germans Zapico tenen molt a veure amb l'Esmuc. En [Daniel](#) i el seu germà [Pablo](#) van venir d'Astúries a estudiar-hi música antiga, en l'especialitat de corda polsada, de la mà del professor Xavier Díaz, el segon any de l'Escola. Amb l'altre germà, l'[Aaron](#), van fundar el grup [Forma Antiqua](#), amb el qual han obtingut guardons i un ressò internacional. En Daniel actualment viu a Saragossa, on també exerceix com a professor, i fa poc que és pare de la petita Eva.

No me dedicaría a la música antigua si no fuera por la Esmuc. Al menos, no profesionalmente. Estudiaba programación informática cuando Xavier Díaz-Latorre me habló por primera vez de la nueva escuela que crearían en Barcelona. Fue durante un curso de verano en Sant Feliu de Guíxols. Recuerdo haber estudiado muchísimo para la prueba de acceso. Me había convencido a dar el paso de dedicarme por completo a la música. De repente me encontraba allí, rodeado de los mejores profesores en cada especialidad. El ambiente era genial: se respiraba frescura y el entusiasmo junto con las ganas de trabajar desbordaban entre alumnos y profesores. Recuerdo con mucho cariño aquellas viejas aulas de lo que fuera un antiguo colegio, todas diferentes, ninguna igual. Y es que allí no había lugar para la monotonía. Las grandes cristaleras donde veías pasar a tus compañeros con sus instrumentos. El que llegaba tarde, el que caminaba pensando en sus cosas o el que te hacía burla desde el jardín. ¡Y la cantina! ¿Quién no la recuerda con cierto cariño? Esos cinco céntimos de más cada vez que pedías un refresco con hielo, reflejados como «Varios» y que nunca acertabas a quién pagar. Estudiábamos donde podíamos y cuando podíamos, aprovechando cada rincón, pero en primavera disfrutábamos de alguna sesión al aire libre y la cantina era el punto de encuentro. Poco a poco la Esmuc fue creciendo y abandonamos el viejo colegio por unas nuevas instalaciones mucho mayores y mejor equipadas, pero estos primeros años de vida siempre ocuparán un cariñoso rincón en nuestra memoria.

Daniel Zapico

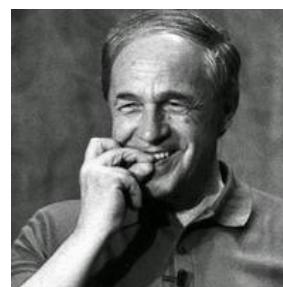
La presentació oficial de Concerto Zapico va tenir lloc el 20 de febrer, dins el cicle "Concerts de l'Acadèmia"

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2002-2003...

L'Escola comença el seu segon curs a l'edifici del carrer Berenguer de Palol. El musicòleg anglès Nicholas Cook imparteix quatre sessions a l'Escola. El Grup Instrumental Esmuc participa al cicle AvuiMúsica. El centre acull concerts del cicle Anna Ricci, reivindicant compositors catalans.

En les instal·lacions de La Sagrera, les aules, la cantina i les oficines estaven envoltades de llum i vegetació

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Anna Alàs

Curs 2003-2004

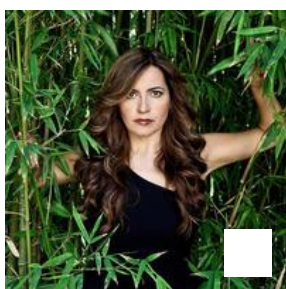

Redacció ED

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Quan [l'Anna Alàs](#) va entrar a l'Escola, ja s'havia començat a formar com a mezzosoprano a Viena. Va aprofitar un Erasmus per estudiar a la Musikhochschule de Karlsruhe, va completar els seus estudis a Alemanya i des d'allà va començar una [excel·lent carrera operística](#). Tot i que actualment viu a Berlín —és parella del director Diego Martín, que també va estudiar a l'Esmuc—, a Barcelona l'hem poguda escoltar recentment en el rol de Wellgunde al [darrer Wagner del Liceu](#), i en el marc del [centenari Granados al Palau](#), acompanyada d'Albert Guinovart.

Gats, herba, sol, aules transparents... quin contrast amb la Viena que deixava enrere. Proximitat humana afavorida per la diàfana estructura de l'espai. Sala d'actes, cantina! En l'ambient surava un debat actiu i il·lusionant sobre com seguir perfeccionant la proposta d'Escola. Les classes de lied que rebia a l'estiu passaven a ser setmanals al costat de la Daniela De Marchi, el goig més gran. Pels passadissos pul·lulava el meu gran amor, i jo ni ho sabia. Temps de canvi, temps d'aposta. Qui no s'arrisca no pisca.

Anna Alàs

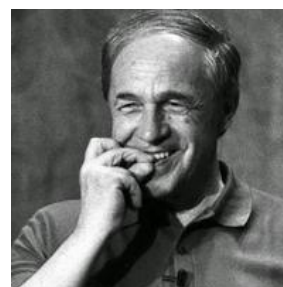
Anna Alàs amb Daniela de Marchi

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2003-2004...

L'Escola desenvolupa el tercer curs, que comença amb la visita d'obres a l'edifici en construcció. Hi assisteix la consellera Carme-Laura Gil, en una [inauguració](#) amb concerts i teatralitzacions. S'organitzen les primeres Jornades de Crítica Musical. El fortepianista Arthur Schoonderwoerd imparteix classes magistrals a l'Esmuc. Amb *Sacsejats*, integrants de l'Escola participen al Festival de Música de Torroella de Montgrí.

La incomoditat de les primeres instal·lacions de l'Esmuc quedava compensada per un entorn amable

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Alba Carmona

Curs 2004-2005

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

L'[Alba Carmona](#) va ser la primera graduada de *cante* flamenco d'Espanya, quan va acabar el seu projecte final el 2009. Des de llavors s'ha projectat com una gran *cantaora* oberta a tota mena de fusions del flamenco, ja sigui amb el jazz –Colina Miralta Sambeat (CMS Trío) & Chicuelo; Flamenco Big Band de Perico Sambeat– o, com en un dels darrers projectes seus, [Flamenco meets Pansori](#), on es mescla amb la música coreana. També és vocalista del grup [Las Migas](#), on actua amb altres graduades de l'Escola.

Recuerdo como si fuera hoy mi primer año en la Esmuc, el día que llegué a las pruebas de acceso en el edificio antiguo, nerviosa, muy joven y con muchas ganas. Allí estaban mis compañeros y hoy en día amigos: Ignasi, Alberto, Juan Carlos y Rubén.

Recuerdo nuestra felicidad desde el primer momento, y que también andábamos perdidos, porque hablar de un grado superior en el flamenco era casi inimaginable, nuestros compañeros de profesión no podían creerlo y a veces ni nosotros mismos. Yo era la primera persona que cursaba el instrumento de Cante y todo me atraía,... La escuela ofrecía muchísimas posibilidades: convivencia de músicas, de músicos, de instrumentos,... fue una época de aprendizaje constante, la sensación de ir con los ojos y los oídos muy abiertos todo el tiempo.

Mis profesores fueron una parte fundamental a los que siempre tengo muy presentes. Recuerdo cada cosa que plasmaron en mí, lo afortunada que me sentía de estar cerca de ellos y, hoy en día, lo importantes que se han hecho en mi forma de entender y expresar la música. Mi maestro Chiqui de la Línea, los hermanos Cañizares, Antonio Zarco, Asunción Linares, Feliu Gasull, Pedro Javier González, Francisco Poyato...

Entre clases, todos los ratos que podíamos los pasábamos en el patio de la escuela. Allí nos juntábamos muchas horas, poniendo en práctica todo lo que podíamos y siempre se animaban músicos de todo tipo a tocar con nosotros y se liaban grandes "juergas" casi cada día.

En esos años nacieron infinidad de proyectos. La Escuela era un canal maravilloso para juntar a músicos de muchos ámbitos y, de forma natural, compartí música y proyectos con compañeros de jazz, de música moderna, de música antigua, de música clásica, era un no parar de investigar.

Recuerdo una época preciosa, feliz, de muchas experiencias, de enriquecimiento a todos los niveles, personal y profesional.

Me siento tremendamente privilegiada de haber formado parte de la historia de esta gran escuela, y de que hoy celebremos juntos este aniversario y todos los que vengan por delante.

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2004-2005...

Finalment, l'Escola es trasllada a la seva seu definitiva, a l'edifici de l'Auditori, i comença el curs en les noves instal·lacions. Es completa el cicle del grau i, per tant, apareixen els primers treballs de fi de carrera i els primers titulats de l'Escola. Diversos grups de música de l'Escola participen al Festival Fringe de música antiga i la darrera òpera de Carles Santos, *La meva filla sóc jo*. A finals de juny, s'anuncia un canvi en l'equip directiu: [Gerard Claret abandona la direcció de l'Escola, substituït per Salvador Mas](#).

El personal, caps de departament i directius de l'Esmuc van acomiadar una etapa, per encetar-ne una de nova a les instal·lacions actuals. El canvi s'estendria també a la direcció del centre.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Marco Mezquida

Curs 2005-2006

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Havent obtingut la llicenciatura de piano el 2009 a l'Esmuc, el menorquí [Marco Mezquida](#), als seus 28 anys, s'ha convertit en un dels músics més valorats i sol·licitats del panorama jazzístic i les músiques improvisades a Espanya, com demostra la seva intensa i versàtil [activitat concertística i creativa](#) al costat dels millors músics del país. Entre altres guardons, ha rebut el Premi Altaveu 2015, el Premi Enderrock, i ha estat premiat 3 anys com a Músic de l'Any (el 2011, 2012 i 2013) per l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya.

Actualment compagina la seva activitat concertística amb la vessant pedagògica com a professor de l'Escola Superior d'Estudis Musicals (ESEM) del Taller de Músics de Barcelona i del Conservatori Superior del Liceu..

El curs 2005-2006...

Es comença a publicar la [separata informativa de les activitats de l'Esmuc](#) dins la Revista Musical Catalana. S'organitzen diversos simposis, trobades i congressos, entre altres, la 31a edició de la International Computer Music Conference (ICMC), el simposi sobre [les músiques del Magreb](#), la primera Conferència de Professorat de Piano i el debat sobre la implantació dels acords de Bolonya sobre l'educació musical superior, juntament amb l'Associació Europea de Conservatoris i Escoles de Música (AEC). Paul Badura-Skoda, Hopkinson Smith i Lorin Maazel visiten l'Escola, protagonitzant seminaris i classes magistrals.

Els instruments de la música tradicional catalana aviat deixarien de ser només secundaris

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Pianista fantasma: Vaig entrar a l'Esmuc el 2005 amb 18 anys acabats de fer. Arribava de Menorca i vaig entrar a viure a una casa estupenda i familiar del barri de Sant Antoni amb els tres meus millors amics de l'institut, entre ells el també esmucaire i compositor Francesc Llompart. La situació era aquesta: quatre *petardos* molt amics acabats de complir la majoria d'edat i que ens trobàvem lliures i mantinguts sense el control dels pares, sense haver posat mai abans una rentadora ni gairebé saber cuinar un ou ferrat, sense horaris ni obligacions més que anar a les

Marco Mezquida, 2001. Foto: Joan Sebastià

classes respectives, un horari que francament em semblava molt relaxat després d'haver fet el curs anterior un trepidant i *agobiat* segon de batxiller científic, fent alhora els dos darrers cursos de piano clàssic al Conservatori de Maó i estudiant també orgue i piano jazz en les escoles municipals. De sobte anar a viure sol amb els amics més gamberros i despreocupats va ser com estar de vacances contínues a un hotel, i especialment així va ser el primer semestre de l'Esmuc. Anava a les classes però desapareixia ràpid del centre per anar a gaudir de Barcelona i el seu bullici. En els primers mesos, fins Nadal, no vaig reservar cap aula ni cabina d'estudi, no vaig trepitjar la biblioteca, ni vaig dinar al menjador amb el meu *tupperware* (en realitat en quatre anys crec que només vaig utilitzar-lo tres cops) i per suposat ni em vaig assabentar de decisions del centre o de la comunitat d'estudiants. Estudiava el justíssim per anar tirant. Vivia al marge de l'Esmuc. Tan desaparegut estava, que després d'unes setmanes entre els companys del Departament de Jazz, a excepció dels companys de la meva generació amb qui anava a classe, els altres no sabien res de mi, i un dia el xilè Cristóbal Massis (de segon curs) va començar a demanar amb el seu accent graciós i bohemí qui era aquell misteriós pianista fantasma menorquí que havia entrat per jazz i clàssic i que ningú coneixia. De sobte em sentia avergonyit i encara volia desaparèixer més!

Jo era el pianista fantasma i durant unes setmanes més vaig passar molt desapercebut, i fins i tot jo mateix parlava d'ell com si no el conegués per evitar admetre avergonyit "Sóc jo!". La bolla es feia gran i al cap d'un temps vaig anar al Cristóbal i em vaig descobrir. Vaig decidir que era hora de posar-me les piles a l'Escola i des de llavors no he parat.

Ara, tornaria encantat a aquells mesos de profund hedonisme i despreocupació total d'aquell pianista fantasma.

Marco Mezquida

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Marc Sambola

Curs 2006-2007

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Segurament l'hauréu vist com a director del grup vocal [Amarcord](#) i a l'*Oh Happy Day* de TV3, però aquesta és només una de les facetes d'en [Marc Sambola](#). En l'àmbit teatral i cinematogràfic, ha compost la música de diversos musicals i bandes sonores (*Projecte Rwanda*), però també hi ha fet de director musical, com a *Ojos verdes*. També és guitarrista, i com a tal va estudiar a l'Esmuc i el podem escoltar, per exemple, en duo amb el cantant Daniel Anglès. I a hores d'ara ja deu ser volant a Los Angeles, on continuarà la seva trajectòria com a compositor.

Escola Superior de Música de Catalunya: només aquest nom ja imposa un respecte per si sol, i sumat a la llista de pedagogs i intèrprets increïbles que transmeten els seus coneixements dins el centre, és normal que la majoria d'alumnes catalans vulguin fer aquest recorregut formatiu.

Recordo estar fent les proves d'accés, mirar per la finestra i, sota un sol imponent, veure el majestuós Teatre Nacional i la torre Agbar de fons. Em vaig dir "Jo vull entrar aquí". I vaig tenir sort. Vam ser la promoció que dinava, feia relacions públiques i creava idees per nous projectes al pati interior, un lloc de trobada per totes les disciplines (va ser una mala notícia el seu tancament). També vam ser la promoció que va viure com les portes de les aules començaven a cedir i és que a vegades l'arquitectura preciosa de l'edifici no té en compte l'ús diari que se'n farà i clar, tantes vegades m'obrien la porta mentre estudiava... sempre hi havia alguna temptació per fer una pausa.

No sé si encara succeeix, però entrar a l'Esmuc i haver-te de llegir el Gènesi de la Bíblia era com a poc traumàtic i meravellós a la vegada –Josep Pujol, això va per tu!–. I què dir de l'apassionat Luca Chiantore, encara ara quan em trobo a algú que va estudiar amb mi o que hi ha passat en algun moment o altre el recorda amb els ulls ben oberts.

Jo era dels guitarristes que estudiava als passadissos o a les dutxes, però la imatge de la gent fent cua una hora abans que sortissin les llistes de reserva d'aules per l'endemà era impactant. Guardo molts instants de bons records, ara en la distància m'adono que som uns privilegiats.

Marc Sambola

Josep Vila, Anna Serret, Javier Fierro, Andrea Chao i Marc Sambola, el quintet de tangos que van crear a l'Esmuc aquells anys.

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2006-2007...

Tot just a l'inici del curs 2006-2007 va tenir lloc l'homenatge a la pianista catalana Alicia de Larrocha, un acte en què es va inaugurar la placa commemorativa de l'aula que porta el seu nom. L'octubre d'aquest mateix any també va visitar l'Escola el president de la Generalitat Pasqual Maragall i va sorgir el primer cicle estable de l'Esmuc "Els concerts de l'Acadèmia". El 4 d'octubre també ens va visitar la pianista russa Elisabeth Leonskaja,

que va impartir una classe magistral a l'Escola. L'any 2007 també va ser molt especial per moltes altres raons. Per suposat, la visita de la prestigiosa violinista Anne-Sophie Mutter al març d'aquest any va ser un dels grans esdeveniments; però també perquè a finals del mes de gener de 2007 van debutar les primeres tres formacions de l'Escola: la Cobla, l'Orquestra Simfònica i la Big Band.

El març de 2006, Anne-Sophie Mutter va visitar l'Esmuc

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Gemma Humet

Curs 2007-2008

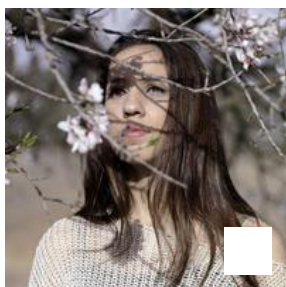

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

[Gemma Humet](#) va treure, l'abril del 2015, el seu primer disc en solitari [Si canto enrere](#), produït pel guitarrista Pau Figueres -amb qui col·labora des de fa anys-, molt ben rebut per la crítica i pel públic, que li va atorgar el Premi Enderrock 2016 per votació popular com a millor disc de cançó d'autor. Abans, [Gemma Humet](#) va col·laborar amb Toti Soler, formant part d'algun dels seus espectacles i gravant cançons en els últims discs del reconegut guitarrista. També és coneguda per la seva col·laboració amb el guitarrista Toni Xuclà, amb qui ha presentat per sales i auditoris de tot Catalunya el disc *Espriu, amb música ho escoltaries potser millor*.

Triar un record concret de la meua etapa a l'Esmuc és difícil. Hi vaig estar sis anys: dos com a "pianista clàssica" i, després, quatre com a "cantant de jazz". Són uns anys que els tinc molt diluïts, em costa saber què va passar exactament a primer, tercer o sisè curs. Van ser uns anys fantàstics, dels quals n'he extret coses positivíssimes i, evidentment, molts coneixements per poder encarar la meua carrera després. Ara bé, també va ser un temps de molts nervis, decisions, audicions, exàmens...

El primer que em ve al cap quan penso en l'Esmuc sempre és el dia que vaig anar a fer, juntament amb els meus companys i amics del Conservatori de Terrassa, les "proves de prova", el simulacre de les proves d'accés, que no sé si encara es fan actualment. Tots teníem una il·lusió immensa per poder entrar a l'Escola i estudiar allà. Era el primer pas que fèiem per poder complir els nostres objectius. I el millor de tot és que, aquell dia, dinant en un Burger King de Marina amb algunes de les persones que havíem coincidit a les "pseudo-proves", es van començar a forjar amistats que m'han acompanyat fins a dia d'avui i que han estat clau pel meu desenvolupament com a músic.

Gemma Humet

Gemma Humet i Laura Roig, a l'estudi d'enregistrament de l'Esmuc

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2007-2008...

Al setembre Christian Zacharias va impartir dues classes magistrals als estudiants de piano de l'Escola. Els membres de la *big band* de l'Esmuc – Taller de Músics van ser protagonistes en el concert de cloenda del 29 Festival Internacional de Jazz de Barcelona, celebrat el dia 1 de desembre al Palau de la Música Catalana. Es va crear l'Ensemble de Música Antiga de l'Escola, presentat en un concert celebrat al 28 de gener del 2008 que fou dirigit per la violinista especialista en música barroca Chiara Bianchini. El juny d'aquest mateix any el

Departament de Sonologia va presentar l'Orquestra de Portàtils i vàrem rebre la visita del mundialment famós clavecinista i director d'orquestra Christopher Hogwood. Joan Albert Amargós, Christopher Hogwood i Bernat Castillejo van dirigir, respectivament, els estudiants de la Big Band, l'Orquestra Simfònica i la Cobla de l'Esmuc.

Barcelona Laptop Orquestra

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Joan Magrané

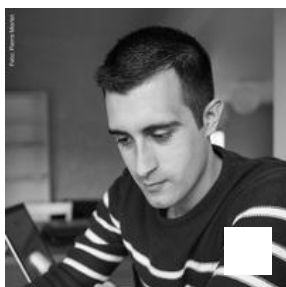
2008-2009

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Ens ha escrit aquestes ratlles des de la Vila Medici a Roma, becat per l'Académie de France. Ara [Joan Magrané](#) ja ha tornat a París, el seu lloc actual de residència, on exerceix, diu, de "compositor i lector". Guanyador, entre altres guardons, del premi de composició Reina Sofia, el seu camí ha estat ascendent i sòlid des que va començar els estudis de composició a l'Esmuc, on impartirà ben aviat una masterclass.

Jo ja havia treballat un temps abans la composició, de manera excepcional, els últims anys del llavors anomenat grau mitjà a Vila-seca, però fou a l'Esmuc on m'hi vaig tirar de cap totalment i veritable. Per primer cop trobava d'altres compositors que tot just començaven o que quasi bé, com jo, començàvem; ràpidament aquest grup es convertí en un pinyol inseparable. Recordo les discussions amb aquests companys, sempre amables, a voltes sornegueres, però encara més apassionades i abrandades, als seminaris i, molt més freqüents i sobretot moltíssim més sorolloses, en aquesta sort de cantina amb quatre màquines i dos microones (literalment) que hi ha al segon pis. Tot tipus de converses al voltant de la nostra pròpia música i la dels altres, la dels referents, la dels mestres, la dels companys d'altres conservatoris. Descoberta, recerca, recol·lecció i enriquiment sense mesura i amb el criteri canviant, doncs ja arribarien després els temps de desbrossar i de polir. Quin oasi, l'Esmuc!

Joan Magrané

Élia Navarro, Pere Cowly, Gerard Valverdre, Sirah Martínez, Núria Giménez, Joan Magrané, Javier Quislant i Arnau Sala, llavors estudiants de composició el 2008-9

El curs 2008-2009...

El cineasta Pere Portabella enuncia la lliçó inaugural del curs. El novembre, Josep Borràs és nomenat nou director de l'Esmuc. Els estudiants de musicologia organitzen les primeres Jornades de Musicologia, amb la presència d'Eero Tarasti i, més endavant, Susan McClary. Amb els Encontres amb el Quartet Casals, l'Escola convida conservatoris i escoles de música catalans. El colombià Andrés Orozco porta, amb la Simfònica de l'Esmuc, *L'ocell de foc* d'Stravinski. El pianista Émile Naoumoff imparteix un seminari que deixa petja. Es presenta per primer cop la Banda Simfònica de l'Escola.

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Primeres Jornades de Musicologia a l'Esmuc

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Quim Llimona

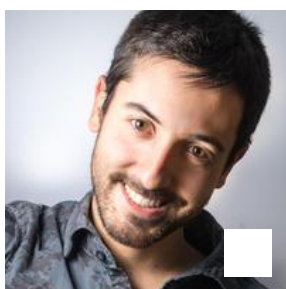
Curs 2009-2010

Posa't en contacte

Gent Esmuc

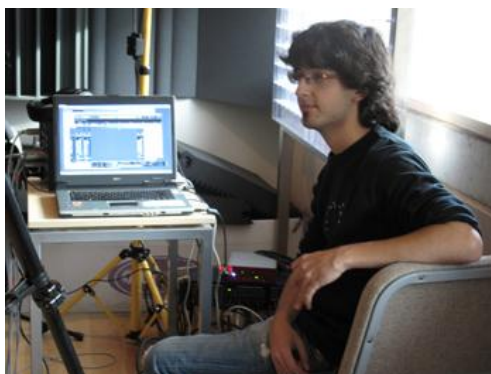
Altres publicacions 0

Li agrada definir-se com "un enginyer en tecnologies musicals que sap tocar el violí", i és que per al figuerenc [Quim Llimona](#) la música i la tecnologia li han anat unides des de petit. Ja va combinar els estudis en aquests dos àmbits i, a l'Esmuc, hi ha acabat els estudis de sonologia. Ara els està completant a Califòrnia i a Canadà, a Montreal, on resideix actualment, amb un expedient acadèmic atapeït de publicacions, recerca i molta música.

Molta gent vol estudiar Sonologia a l'Esmuc per poder treballar en el món de l'enregistrament i la sonorització, potser amb la idea d'obrir el seu propi estudi. Jo ho vaig fer perquè m'agradaven els invents, els robots, els ordinadors, i la música. Recordo que durant els primers cursos em coneixien com "el de la cantina", perquè sempre estava allà estudiant. Així com els instrumentistes necessiten passar hores amb l'instrument, jo necessitava passar hores amb l'ordinador, i la biblioteca em semblava massa silenciosa. Quan vaig comentar als professors que tenia ganes de fer coses, no van tardar a enviar-me a parlar amb Josep M. Comajuncosas, que dirigeix l'Orquestra de Portàtils. Amb ells vaig aprendre de programació i electrònica, vaig viatjar arreu d'Europa, i vaig descobrir com de gran és el món - i quant de camí em quedava per recórrer. Recordo que un dels primers projectes amb ells va ser un simulador d'orquestra de corda afinant. Al cap de poc vaig començar a col·laborar amb l'Oriol Saña per la seva tesi doctoral, i això em va portar on sóc ara, estudiant models matemàtics de violins en un dels centres més rellevants a nivell mundial en tecnologies musicals. Hi ha coses, però, que no canvien; un dels temes que tracto és, precisament, com fer que l'instrument soni afinat.

Quim Llimona

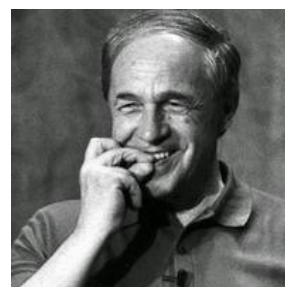

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2009-2010...

Se celebra l'Any Haydn a l'Escola, per celebrar el bicentenari de la seva mort, entre altres activitats, amb "xaculatòries" al Museu de la Xocolata, revisites contemporànies i la representació de la seva òpera *Philemon und Baucis*. La compositora i directora nord-americana Maria Schneider dirigeix la Big band, que obre el Festival Internacional de Jazz de Barcelona. El compositor suís [Klaus Huber](#), el medievalista [Marcel Pérès](#), l'historiador de la música Lance Brunner, l'analista William Caplin i el director de l'OBC, Eiji Oue, visiten l'Escola. Comencen les "Antigalles", jornades de portes obertes del Departament d'Antiga, i els estudiants de pedagogia organitzen les primeres Jornades de Pedagogia Musical, [Punt de partida](#). A final de curs, als grans conjunts, Jaime Martín dirigeix l'Orquestra Simfònica i els estudiants d'òpera representen *Dialogue des Carmélites* de Poulenc.

la visita de Klaus Huber a l'Escola va anar acompanyada d'un concert

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Arnau Tordera

Curs 2010-2011

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

[Arnau Tordera](#) és un compositor, guitarrista, cantant i actor català conegut també per ser el guitarrista, vocalista i líder del grup [Obeses](#). Llicenciat en filosofia per la UAB, s'ha format musicalment estudiant composició a l'Esmuc, música moderna al Taller de Músics de Barcelona i guitarra clàssica al Conservatori de Vic.

L'any 2010 va formar, juntament amb Maiol Montané, Jaume Coll i Arnau Burdó, el grup Obeses, amb els quals ha publicat els discs *Obesisme Il·lustrat* (2011), *Zel* (2013) i *Monstres i Princeses* (2015). El seu treball de final de carrera de l'Esmuc va consistir en la realització de l'espectacle *Obeses 3D*, que va significar la presentació del disc *Monstres i Princeses*, conjuntament amb la Banda Municipal de Barcelona. Com a compositor, [Arnau Tordera](#) ha realitzat arranjaments per a diferents obres teatrals i

cinematogràfiques i, com a actor, va formar part de la producció de l'obra de Dürrenmatt *Frank V* al Teatre Lliure, dirigida per Josep Maria Mestres.

La meua relació amb l'acadèmia sempre ha estat força peculiar i el meu primer contacte amb l'Esmuc no va ser-ne una excepció. Durant l'estiu preuniversitari vaig estar treballant com a repartidor de mobles en una empresa osonenca. Érem un conductor, un altre noi jove i jo, i nosaltres dos ens ocupàvem de descarregar els mobles del camió per portar-los als llocs corresponents. Durant molts dies vàrem estar portant mobiliari a un peculiar edifici barceloní que s'estava a punt d'estrenar i en un dels infinits viatges que vàrem fer amb l'ascensor li vaig preguntar, a una noia que voltava per allà, què era exactament aquell centre. Va ser llavors quan vaig sentir per primera vegada la paraula "Esmuc" i vaig agafar d'amagat una guia de l'estudiant que encara conservo. Sis anys més tard hi entrava per estudiar composició.

Arnau Tordera

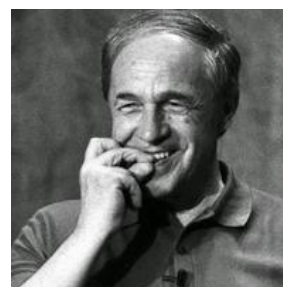

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2010-2011...

S'inicia el curs segons els [nous plans d'estudis](#), adaptats a l'Espai Europeu d'Educació Superior, i [celebrant els deu anys de l'Esmuc](#), així com [l'Any Chopin](#). El pianista i pedagog rus [Boris Berman](#) imparteix dues masterclasses i, dins el seminari *El pensament de l'interpret*, també intervé Arcadi Volodos. [Teresa Berganza](#) i [Luigi Alva](#) imparteixen les Jornades Rossinianas. El [projecte Gerhard](#) es presenta a Barcelona i Valls. A final de curs, [l'Orquestra de Portàtils](#) actua al Sónar i al Liceu, mentre estudiants de cant porten [Le Nozze di Figaro](#) a Terrassa.

El 2011 es commemorava el 10è aniversari de l'escola

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Laura Farré Rozada

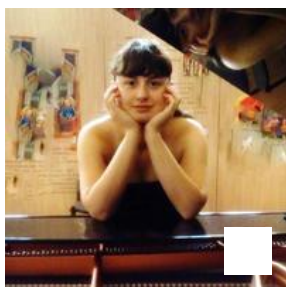
Curs 2011-2012

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

La pianista, matemàtica i investigadora [Laura Farré Rozada](#) s'ha graduat fa poc dels seus estudis a l'Esmuc, amb un projecte sobre música pianística francesa del qual ens ofereix un tast a [l'article d'aquest número](#). Actualment està completant els seus estudis amb el màster d'interpretació amb el professor Jean-François Dichamp, a la mateixa Esmuc. La seva multiplicitat d'interessos la porta des de col·laborar amb Love of Lesbian fins a divulgar repertori pianístic poc conegut, com l'obra del compositor búlgar Vladimir Djambazov.

Poder estudiar a l'Esmuc va ser durant molt de temps la meua il·lusió. La intuïció em deia que seria un lloc que em transformaria, i així ha sigut. Encara recordo el nerviosisme i l'expectació del primer dia, l'al·licient de poder formar part d'aquesta comunitat i les ganes d'aprofitar al màxim aquesta etapa. També la posada a prova de la meua pèssima orientació, ja que durant les primeres setmanes, l'arquitectura homogènia de l'edifici em va fer protagonitzar més d'un episodi d'auto-reflexió. Afortunadament, el fet d'haver de canviar de classe sovint em va permetre dissimular-ho millor. Moltes van ser les experiències d'aquell primer any, gran part de les quals no haguessin sigut possibles sense la immensa diversitat i riquesa que em van aportar els meus companys, amb els que vaig riure, plorar, tocar i sobretot, disputar aules. Però sempre vaig intentar tractar aquest últim aspecte amb molta tendresa, ja que no sabia qui em passaria les pàgines a la propera audició de cambra, i per poder provar el piano abans de l'audició sempre calen aliats!

Laura Farré

Laura Farré (tercera per l'esquerra, a primera línia) amb altres pianistes de la seva promoció

El curs 2011-2012

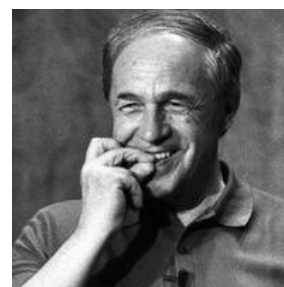
Neix un nou instrument divulgatiu de l'Escola, [L'Esmuc Digital](#). Comença una època de [crisi i retallades](#) a l'educació musical superior, i es [reivindica el nom de grau](#) per a les titulacions artístiques superiors. S'inicia el projecte de col·laboració pedagògica [Tàndem](#), en col·laboració amb l'Escola Poblenou del barri de Provençals. Neix l'Associació d'estudiants de l'Escola, l'[ASSAE](#). Se celebra el [bicentenari de Liszt](#) i també s'homenatgen [Toldrà](#), [Montsalvatge](#), [Lamote de Grignon](#) i [Guinjoan](#). Conjuntament amb el Museu de la Música, s'ofereix un [curs d'organologia](#). L'Esmuc col·labora amb la primera edició del [Mixtur](#), el festival de noves experiències musicals. La Simfònica de l'Esmuc [actua conjuntament amb l'OBC](#), mentre la Banda ho fa [amb la Banda Municipal de Barcelona](#).

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El Projecte Tàndem vincula dues institucions educatives a través d'un projecte pedagògic singular

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Irene Delgado

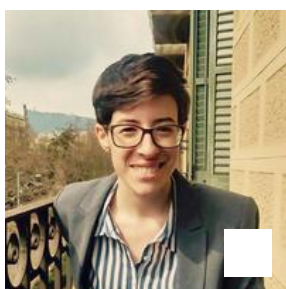
Curs 2012-2013

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

En ple segle XXI poques dones tenen encara la batuta d'una orquestra o banda. Una d'elles és, des de fa molt poc, la nova directora de la Banda de l'Agrupació Musical de Cerdanyola del Vallès (AMCV) i de la Jove Orquestra de Sant Cugat: [Irene Delgado](#), estudiant de quart de grau superior de direcció d'orquestra a l'Esmuc amb el mestre Jordi Mora. La Irene va obtenir el primer lloc en el llistat d'admesos en les proves d'accés de l'Esmuc del 2012, després d'haver cursat dos anys de musicologia a la UAB. També dirigeix el Cor Tradicional de l'Orfeó Badaloní, el Cor de Cambra Tornaveu i treballarà amb la Jove Orquestra de Sant Cugat. Entre d'altres formacions, ha dirigit la Banda Simfònica d'Igualada i el quintet Doodle Brass, i també puntualment l'Orquestra Segle XXI.

El primer record que tinc de l'Esmuc és l'olor que feien (abans de l'incendi) els seus passadissos. Dels primers dies, recordo el meu estrès per tenir quatre assignatures a la mateixa hora, l'angoixa d'haver de fer tantes coses en un any i el fet de no saber fins a on era capaç d'arribar tota sola.

El meu instrument es comença a tocar directament entrant al superior i això és complicat d'entendre pels companys que porten quinze anys amb el seu instrument. Molts (la majoria amb bona intenció) et diuen com hauria de ser el director ideal, amb idees molt contraposades... Per una altra banda, tothom remarcava que per fi una dona havia entrat a fer Direcció d'orquestra. El que més m'agrada d'això és que ara ja no sóc l'única dona!

La primera sensació forta que vaig tenir va ser la primera pràctica amb orquestra simfònica que vaig fer, on vam dirigir la 4a simfonia de Bruckner amb l'orquestra de l'Escola. Dirigir per primera vegada i fer-ho amb aquesta obra és un còctel gairebé mortal per qualsevol persona. Sempre dic que aquell dia el famós "tremolo brucknerià" era jo. Va ser tan terrible i tan increïble alhora que encara li dono voltes. Em vaig adonar de la gran responsabilitat que tenia i de la grandiositat que comporta reconstruir un monument com és una obra magistral. Aquell matí vaig néixer; com a mínim, la meua consciència com a directora ho va fer.

Irene Delgado

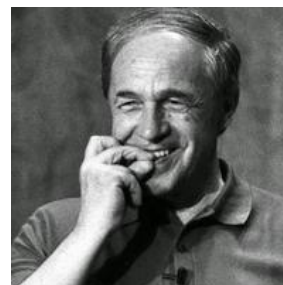
Dirigint un enregistrament a la classe del Pere Casulleras

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2012-2013...

Comença a desplegar-se de nou l'especialitat de [Producció i Gestió](#). Té lloc el [Simposi Mompou](#). Amb [els màsters](#), creix l'oferta educativa de l'Esmuc dins l'àmbit universitari. Es crea, amb graduats de l'Escola, el cor de cambra [Esmuc Alumni](#). La compositora russa [Sofia Gubaidulina visita l'Esmuc](#), [Wolfram Rieger](#) hi imparteix un curs de Lied i el tenor [Josep Bros](#), una masterclass. Amb [Polifonia](#), els conservatoris europeus es reuneixen al centre. La banda de l'Esmuc commemora el [bicentenari Wagner](#). S'organitzen, conjuntament amb la Universitat de Barcelona, els [Neuroconcerts](#). Els estudiants de piano de grau superior [giren pels conservatoris catalans](#).

El 4 d'abril es van inaugurar els Neuroconcerts, amb un acte al Paranimf de la Universitat de Barcelona

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

Montserrat Soques

Curs 2013-2014

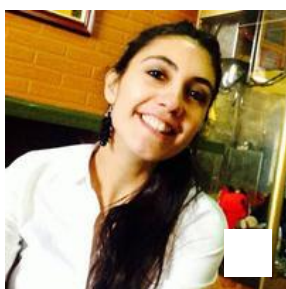

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Montserrat Soques és a punt d'acabar els seus estudis com a flabiolaire, i això que va entrar a l'Esmuc tot just fa tres anys. El 2012 va obtenir el Premi d'Honor del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Es dedica al món de la cobla, però també a la gestió cultural i a la docència.

A l'Esmuc hi hem viscut concerts, exàmens, assajos, classes, proves... En definitiva, un cúmul d'experiències que durant el superior ens han anat influenciant, fins i tot sense adonar-nos-en, i que sense aturar-se ens converteixen en qui som. Hem descobert amistats que han donat peu als grups de cambra més curiosos –flabiol, gralla, clarinet, violí, acordió i fiscorn-; assignatures teòriques que, a banda d'oferir-nos un immens contingut, han trencat les barreres entre els diferents estils musicals per unir tot allò "instrumentable"; grans conjunts on s'interpretaven clàssics com *La Santa Espina*, amb bases electròniques i un nombre indeterminat i variable d'intèrprets/instruments; treballs amb grup d'hores i més hores de biblioteca; i actes institucionals a edificis tan transcendents com la Generalitat. Moments de nervis, d'esgotament, d'il·lusió, d'empenta, de satisfacció... Però sobretot, grans experiències que ja formen part de nosaltres i de la nostra música.

Montserrat Soques

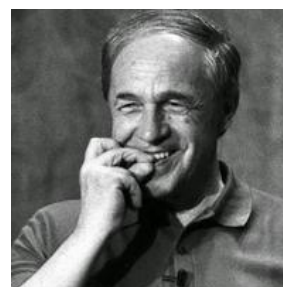
En una audició de flabiol, acompanyada pel pianista Jordi Vilaprinyó

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2013-2014

El curs s'enceta amb [un espectacle conjunt amb el Teatre Nacional](#) i un [homenatge al compositor Narcís Bonet](#). Pressupostàriament, [l'Escola passa per hores baixes](#), i els estudiants organitzen una [tancada](#) contra les retallades. Es donen també [mobilitzacions contra la LOMCE](#). Comencen les [col·laboracions entre l'Esmuc i el MNAC](#), amb el [Born Centre Cultural](#), s'organitza el primer [Barcelona Fiddle Congress](#) i el centre acull el festival de lied [LIFE Victoria](#) en remembrança de Victòria dels Àngels. A final de curs, l'orquestra simfònica de l'Esmuc surt [en gira per Bèlgica](#), sota la batuta de George Pehlivanian, mentre a Terrassa el taller d'òpera ofereix [La Flauta màgica](#).

El 24 d'octubre, molts estudiants i professors de l'Escola es van mobilitzar per exigir la retirada de la LOMCE

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Yolanda Moreno

Curs 2014-2015

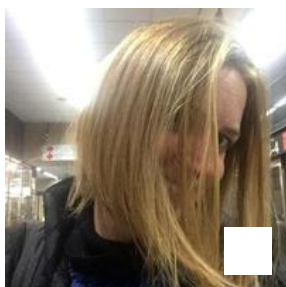

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

La Yolanda Moreno Eddowes està formada en Turisme i en Ciències Empresarials. Tot i que la música entra en la seva vida de ben petita, i encara ara participa activament en diversos grups de percussió brasilera, no és fins fa dos anys que es decideix a entrar a l'Escola, en l'especialitat -ara oficial del tot- de Producció i Gestió. Ho fa així, bo i treballant ja en la gestió de sales de concerts i festivals de música de Mataró i Barcelona, "per acabar de fer que totes les peces encaixin" i emprendre el seu projecte.

El primer dia que vaig entrar a l'Esmuc va ser per anar a veure l'audició de percussió d'un molt bon amic. Era el gener de 2014 i la impressió va ser aclaparant. Em feia creus que existís un lloc així, llavors treballava a una empresa de màrqueting online al WTC, i entrar en un edifici ple de música (la meua passió), músics, on només sentia melodies de tot tipus d'instruments,.. em va semblar increïble.

L'any següent em presentava a les proves per a entrar a producció (val a dir que qui em va animar i ajudar a preparar-les va ser el mateix amic al que vaig anar a veure a l'audició: en Jordi Rodríguez). Al setembre ja era dins, començava a fer-me l'Esmuc meu, recorrent els passadissos de la escola. D'anècdotes en puc explicar moltes, des d'anar a classes que semblava que m'estiguessin xerrant en un altre idioma, o fer colla pel fet de trobar-nos sempre dinant "el tupper al sol".

Com tot a la vida, un cop ets dins comences a veure el que hi ha darrera d'aquesta primera impressió aclaparant. Comences a qüestionar-te moltes coses. Un equipament replet del bo i millor, perquè no acaba de transmetre aquesta sensació? Sempre és fàcil veure el que no funciona, però no serveix de res si es queda en això, una queixa. El que costa és fer-ho constructiu, i veure les mancances com a oportunitats. Tant l'equip de treball com l'alumnat són de primera línia, i la música és el motiu que ens uneix en aquests anys que compartim el dia a dia, per tant és cosa de tots fer que aquesta escola sigui el que esperem d'ella.

Feliç de sentir-me que estic en el lloc on toca.

Yolanda Moreno

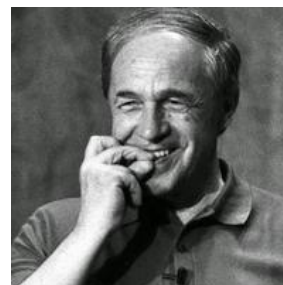

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

• La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El curs 2014-2015

Amb el curs s'inicien també les primeres [Jornades de Recerca](#), "un dia dedicat a pensar la música" a l'Escola. S'organitza el primer [Fiddelitzem-nos!](#) per a les escoles de música i conservatoris. El centre també acull el [V Congrés Nacional de Musicoteràpia](#) i la presentació de l'[European Fortepiano Association](#). Amb la seva primera producció, [Keith Jarrett](#), neix l'[Esmuc Jazz Project](#), una formació orquestral musical estable per actuar dins i fora de l'Escola. Les nostres propostes musicals es difonen per tot Barcelona amb els cicles [Música>BCN](#), els [d'antiga al Museu de la Música](#), de [percussió al MACBA](#) i els de flamenco amb [Savia Nueva](#). Comença la iniciativa [Apadrina un piano](#). [L'Orfeo](#) de Monteverdi, la [Big Band](#) i altres grans conjunts tanquen el curs.

Representació de l'Orfeo de Monteverdi al Teatre de Sarrià

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Andrea Motis

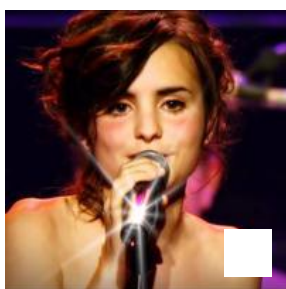
2015-2016

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Tot i haver publicat el seu primer disc als quinze anys, [Andrea Motis](#) combina la seva activitat professional amb la formació pròpia de la seva edat. Així, dins la seva atapeïda agenda de concerts com a cantant, saxofonista i trompetista de jazz, també hi ha lloc des d'aquest curs per als estudis superiors de trompeta jazz a l'Esmuc.

Fa dies, va venir un amic a la classe a l'assignatura de Música i cultura II amb la càmera per fer una petita part d'un reportatge. Va ser molta casualitat que els temes que vam tractar a classe incloïen noies instrumentistes de vent metall, cosa ben inusual. I el millor va ser que, després, tot el dia em trobava gent que m'advertia que hi havia hagut un moment que havia fet una ganyota, un altre que s'havia adormit per un segon, un que li havia passat alguna altra cosa... Tothom preocupat per la càmera quan, en realitat, de tota la classe d'hora i mitja, el noi que gravava només en volia agafar uns segons de res... i volia captar la normalitat. Semblava el càsting d'una pel·lícula!

Andrea Motis

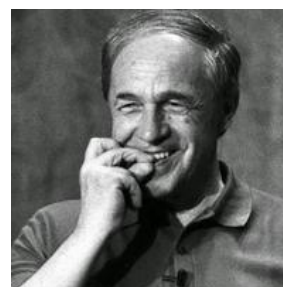

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

• La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

El curs 2015-16...

L'oferta de [màsters](#) de l'Escola s'amplia i es diversifica. Els [grans conjunts](#) i [altres iniciatives](#) porten l'activitat musical [per Barcelona](#) i [tot el territori](#). Neixen l'[Esmuc Piano Forum](#) i les [Jornades de debat](#), continua l'[Apadrina un piano](#). Tenen lloc les segones edicions del [Barcelona Fiddle Congress](#) i l'[European Shakuhachi Society Summer School](#).

L'Esmuc Jazz Project, en el concert del cycle Grans Conjunts

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Messiaen, Dutilleux i Boulez

El segell francès del piano contemporani

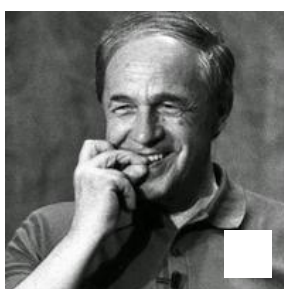
Laura Farré Rozada
Graduada en piano i matemàtiques

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

"Qui pertany veritablement al seu temps, qui és veritablement contemporani és qui no hi coincideix perfectament ni s'adapta a les seves pretensions i és per això, en aquest sentit, inactual; però també precisament per això, i justament a través d'aquesta desviació i d'aquest anacronisme, és més capaç que els altres de percebre i aferrar el seu temps."

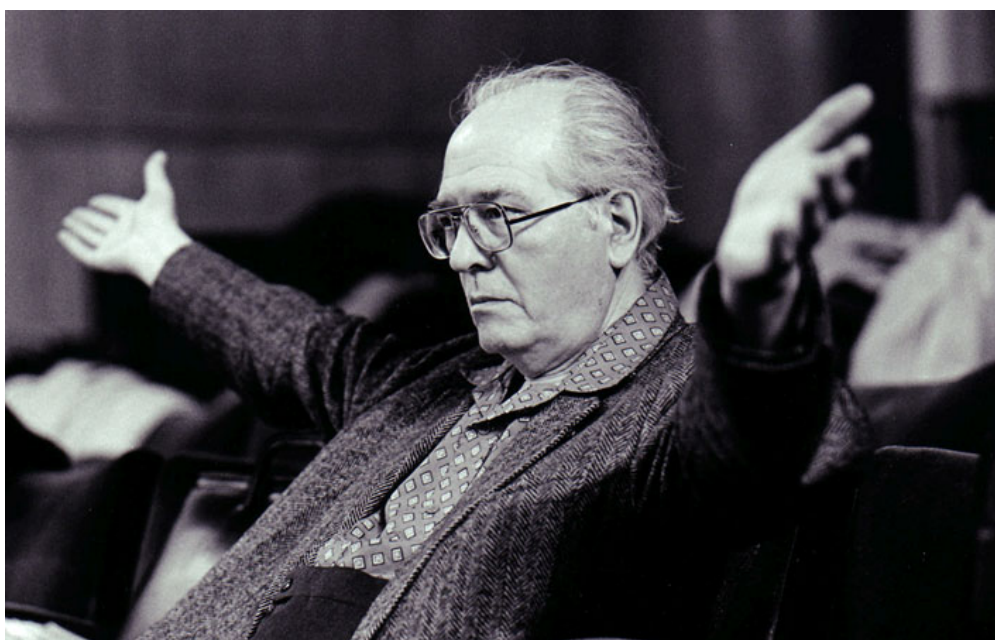
Giorgio Agamben

Molt s'ha escrit sobre què vol dir ser contemporani, i sovint no tenim gaire clar a on delimitar l'horitzó de la contemporaneïtat. Contemporani pot ser una etiqueta per determinar una estètica però també tot allò creat en un període recent; un elixir elitista o quelcom que transcendeixi fronteres. Si aquesta reflexió la traslladem a la música clàssica occidental, es manifesta de nou aquesta dicotomia: l'etiqueta de contemporaneïtat la podem trobar associada tant a l'estètica hereva de l'Escola de Darmstadt com a la creació actual.

Una mostra molt interessant d'aquesta polisèmia és la que perpetuen els tres màxims exponents de la música francesa dels darrers cent anys —Olivier Messiaen (1908-1992), Henri Dutilleux (1916-2013) i Pierre Boulez (1925-2016)— i que proporcionen al terme contemporani tres valors molt diferents: Messiaen, la metamorfosi artística de la tradició; Dutilleux, la recerca d'un estil singular; i Boulez, la innovació.

Messiaen, un compositor *sui generis*

Ja a principis del segle XX, Gustav Mahler (1860-1911) es formulava la següent paradoxa: pot un individu assolir el reconeixement en vida sense deixar de ser un autèntic artista? (Ross [2009] 2010: 43). El 14 de Maig de 1992, més de dues mil persones es congregaven a La Trinité de París per retre un últim homenatge a Olivier Messiaen. Abans de morir, aquest havia deixat una nota escrita que fou repartida aquell dia: «Moltes gràcies per assistir en aquest últim moment important, amics. Sóc en presència del Creador, i ell sap quines han sigut les meves bones i males accions; i estic convençut que les bones predominaran. Firmat, Olivier Messiaen» (Entrevista a Pierre Réach, 10.07.2014). [1]

Olivier Messiaen (1908-1992)

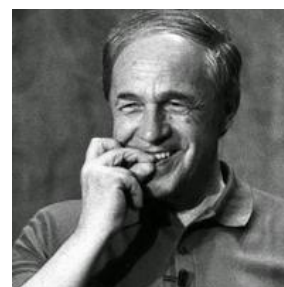
Regit per un *modus vivendi* i un protocol religiós molt estricte i intens, Messiaen va ser un personatge que prioritza el misticisme i l'espiritualitat religiosa per sobre de la materialitat. A la vegada, va ser un gran improvisador de l'orgue i un pianista amb una sonoritat molt especial, malgrat no haver esdevingut un virtuós de l'instrument. Però a nivell creatiu, potser un dels aspectes més significatius de la seva trajectòria és que va ser

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

capaç de regenerar l'escriptura pianística. Segons la seva dona i una de les principals intèrprets de la seva música, Yvonne Loriod (1924-2010), Messiaen ha sigut «el creador del piano contemporani, havent obert les barreres que “empresonaven” els registres», ja que fins al Romanticisme, el registre greu s'havia utilitzat, fonamentalment, per potenciar el baix harmònic, mentre que l'agut restava «inexplorat». En aquest mateix procés, el compositor també va contribuir a constituir una nova concepció del piano com a instrument harmònic, gràcies a una curiosa recerca de timbres i l'establiment d'objectes sonors molt particulars (Loriod 1996: 75).

Messiaen i Loriod

Pocs anys després del desenllaç de la Segona Guerra Mundial, Messiaen va inaugurar un nou paradigma en la interpretació i en la tècnica pianística al plantejar el principi de la música serial: la definició amb precisió “gairebé matemàtica” de l'altura, la durada, la dinàmica i el tipus d'atac de cada nota. Aquest desafiament a tot concepte anterior en l'àmbit musical el plantejava amb l'estudi *Modes de valeurs et d'intensités* (1949-1950), el qual alterava completament el paper de l'intèrpret sintetitzant la pluralitat d'atacs en un de ràpid i puntual, quasi sempre superficial. En altres paraules, el compositor patentava la tècnica “inexpressiva”, no només fonamentada en Claude Debussy (1862-1918), sinó també en el mètode digital d'Ignaz Pleyel (1757-1831) i Friedrich Kalkbrenner (1785-1849), tot polemitzant amb la funció interpretativa o executiva de l'instrumentista. «El piano, que *a priori* sembla un instrument desproveït de timbres, és precisament per aquesta falta de personalitat, un instrument propici per a la recerca d'aquests, doncs el timbre no depèn de l'instrument, sinó de l'intèrpret» (Olivier Messiaen citat per Chiantore [2001] 2007: 543-544).

Amb el temps, aquesta recerca que reivindicava el compositor es convertiria en el tret diferencial de la seva música, el qual ja havia plantejat en certa manera Debussy amb els seus *Études* (1915). Potser el punt culminant d'aquest nou concepte musical el posaria de manifest el colossal *Catalogue d'oiseaux* (1956-1958), on l'expressivitat i el discurs musical cedirien protagonisme a la recreació dels cants dels ocells mitjançant la interacció de diversos *leitmotifs*.

Olivier Messiaen - "Le Traquet rieur" from Catalogue d'Oiseaux

Olivier Messiaen – *Le traquet rieur* interpretat per Laura Farré Rozada

I és que, al llarg de tota la seva vida, Messiaen trobaria en els ocells una font inesgotable de material per desenvolupar el seu propi llenguatge, i que el portaria a documentar —tal i com Béla Bartók (1881-1945) havia fet amb les cançons populars— els cants dels ocells de diversos continents, precisant fins a l'últim detall el moment i l'entorn en el que es produïa cada cant, i deslligant-se de les estructures clàssiques tot aconseguint un lliure contrast de masses sonores. (Messiaen [1944] 1993: 38).

Tanmateix, el compositor era molt conscient de les limitacions dels instruments i el sistema musical occidental a l'hora de plasmar amb exactitud tal complexitat. Per aquest motiu, les seves transcripcions contemplen variacions en el tempo, transposicions, omissió de microintervàlica o augmentació al semitò —sempre respectant les proporcions—, invenció d'acords i elecció d'una determinada instrumentació per assolir la màxima similitud amb el model inicial. Aquesta capacitat per poder transcriure els complexos diàlegs dels ocells no s'hagués produït amb tanta facilitat sense la determinació i obsessió de Messiaen per l'exactitud del ritme, el qual definia com el paràmetre essencial de la música i que va estudiar exhaustivament, desenvolupant una forta predilecció pels ritmes carnàtics de la Índia. El resultat de les seves indagacions culminarien en les peces per a piano *Pièce pour le tombeau de Paul Dukas* (1936), *Canteyodjaya* (1948) i *Études de rythmes* (1949), en les quals Messiaen també aportaria algunes innovacions al utilitzar nombres primers, gammes cromàtiques de duració i modes de valors, creant un clar precedent pels serialistes integrals que ben aviat començarien a liderar l'escola de Darmstadt.

BC Manjunath - Konnakol solo

BC Manjunath – *Konnakol solo*: un exemple de música carnàtica

Tanmateix, l'experiència sensorial que suposa escoltar la música de Messiaen no només genera una sensació de volatilitat mètrica, sinó que hi podem arribar a apreciar colors i perfums, influència directa de la música de Maurice Ravel (1875-1937) i Debussy, i la delicadesa de les ressonàncies característica de François Couperin (1668-1733) i Jean-Philippe Rameau (1683-1764). Tot i així, el tret diferencial de Messiaen recau en l'obertura de les relacions harmòniques a un nou llenguatge: els modes de transposició limitada.

Si una cosa fascinava realment al compositor era el que ell anomenava «l'encanteri de les impossibilitats matemàtiques d'ordre modal i rítmic». A l'hora de compondre, sempre preferia utilitzar aquells recursos que presentaven més limitacions: els modes amb menys transposicions i els ritmes no-retrogradables. I és precisament aquesta restricció del material modal, la que genera a l'oïent la sensació de trobar-se en diverses tonalitats a la vegada, deixant plena llibertat al compositor per alterar el protagonisme de cada una, tal i com es pot apreciar en el cicle *Préludes* (1929) d'un Messiaen encara estudiant.

Un cop havent definit el seu sistema, el compositor començà a experimentar amb el que ell anomenava «l'efecte vidriera», un recurs fruit de disposar les diferents inversions d'un acord sobre un baix comú. Curiosament, és aquest element el que ens permet trobar un nexa molt interessant en tota la seva producció: l'església no només és emblema de la seva fe i inspiració, sinó que també reflecteix en els seus vitralls els colors que brillen com espurnes en la seva música. I és aquesta imatge pictòrica la que ens permet entendre fins a quin punt és necessari en la seva música deixar ressonar l'instrument amb els pedals o el silenci. Només així podem assolir un dels efectes que pretén aconseguir la seva música amb obres com els *Vingt regards sur l'enfant-Jésus* (1944): la percepció de la ressonància en la immensitat de l'espai.

La independència estilística de Dutilleux

Si bé Mahler es plantejava la legitimitat artística del compositor exitós —confirmada gràcies al precedent de Messiaen—, el poeta contemporani Paul Valéry (1871-1945) considerava que «un artista és jutjat per la qualitat del que rebutja» (Potter 1997: 120).

Sovint s'ha descrit a Dutilleux com un compositor independent i aïllat, amb la determinació i confiança suficient per seguir el seu propi camí. Aquesta singularitat sovint el va portar a desmarcar-se de les reivindicacions ideològiques dels serialistes integrals i de moviments estètics com el *Jeune France* —capitanejat per Messiaen, André Jolivet (1905-1974), Daniel-Lesur (1908-2002) i Yves Baudrier (1906-1988). Tanmateix, el compositor afirmava sentir-se molt influït no només per la música del passat, sinó també per la de nova creació, i en les seves obres hi podem apreciar un cert lirisme i sensualitat musical, a la vegada que una espontaneïtat màgica i sensible, dins un joc de contrastos efímers, on el puntillisme i la ressonància són la mesura de l'experiència sensorial.

Henri Dutilleux (1916-2013)

El fet d'haver-se criat en una família artística amb un fort sentiment envers la cultura el va portar a desenvolupar una fascinació incondicional per les arts visuals, especialment per la pintura. Aquesta sensibilitat pictòrica es refinaria mitjançant la seva predilecció per l'obra dels impressionistes i el llegat de Vassili Kandinski (1866-1944), i podria haver-lo influït en la confecció de la particular sonoritat puntillista de la seva música (Potter 1997: 122).

D'altra banda, és molt significativa la influència de la novel·la *A la recherche du temps perdu* (1908-1922) de Marcel Proust (1871-1922), la qual el va portar a defugir les formes tradicionals i treballar la composició a partir de la respectiva interconnexió del temps i la memòria.

I és que l'ús de la memòria té un paper central en el llenguatge de Dutilleux, però aquesta no es redueix a l'àmbit temàtic, sinó que també és extrapolable al llenguatge harmònic, i no deixa de ser una metàfora musical de la seva creença contrària a la *tabula rasa* que proposaven els serialistes integrals: segons Dutilleux, un compositor no es pot aïllar completament de les influències musicals anteriors. D'altra banda, també va desenvolupar un gran interès en els efectes mirall i els patrons simètrics —tan utilitzats per Bartók—, els quals percebia com un reflex dels dissenys harmoniosos de la natura (Potter 1997: 96, 141).

Dutilleux sempre va ser reticent a qualsevol tipus de dogmatisme musical. Aquesta llibertat estètica li va permetre desenvolupar un llenguatge policromàtic, fruit de combinar la tonalitat amb la modalitat —ja present en les mixtures d'Hector Berlioz (1803-1869)—, i fer un ús puntual de les tècniques serials i l'atonalisme lliure. També recorria a l'ús de l'escala de tons, l'octatònica o qualsevol altre element que li permetés assolir la sonoritat desitjada. Aquest enriquiment del llenguatge tonal amb inflexions modals —tan característic de la música francesa de la segona meitat del segle XIX i de la primera del XX— ja el trobem present en la seva sonata per a piano, tot i que aquest instrument no té un paper destacat en el catàleg del compositor.

Dutilleux i Joy

Amb la finalitat de distanciar-se del xovinisme musical francès, Dutilleux va escriure la *Sonate pour piano* (1947-1948), la qual va dedicar a la seva dona Geneviève Joy (1919-2009) i va designar com la seva *Op. 1*. En aquesta es va atrevir a experimentar amb la dissonància, la complexitat rítmica, els matisos dinàmics, els plans sonors, els canvis sobtats de caràcter i mètrica, i l'ambivalència entre la modalitat i la tonalitat en un context de gran virtuosisme. A més a més, l'estrena de l'obra va suposar el seu posicionament internacional com un dels autors emergents de la música francesa: «volia escriure una peça per a piano substancial, que fos igualment virtuosística i sensual... A partir d'aquell moment vaig sentir la necessitat d'escriure obres de gran format» (Potter 1997: 48).

Henri Dutilleux - "Sonate pour piano" (1st mov.)

Henri Dutilleux – *Sonate pour piano* (1r mov.) interpretat per Laura Farré Rozada

En aquesta sonata, Dutilleux començaria a desenvolupar el concepte de *croissance progressive* (i.e. creixement progressiu): progressives variacions melòdiques, rítmiques i tímbriques d'un tema principal, amb la finalitat d'ancorar-lo a la memòria de l'oient i fruit de la influència de Proust. La motivació d'aquest procediment venia donat pel seu convenciment que «una obra no només es construeix a partir d'instantos temporals, per molt suggerents que puguin ser aquests, sinó que segueixen un camí en el temps que l'oient no és capaç de discernir completament amb una sola audició» (Potter 1997: 100). En termes literaris, podríem entendre el mètode creatiu de Dutilleux com una mena de narrativa recurrent.

La revolució de Boulez

Poques setmanes després de l'ofensiva de les tropes aliades contra els nazis a Normandia, un jove estudiant de matemàtiques província es presentava a casa del gran mestre Messiaen, com a talent potencial per la música moderna (Ross [2009] 2010: 447). A partir d'aquell moment, Pierre Boulez, iniciava un camí que el convertiria no només en un gran compositor i director d'orquestra, sinó també en el responsable directe del desenvolupament de la música contemporània a França.

Pierre Boulez (1925-2016)

Amb notable rapidesa, Boulez va assimilar els continguts de les classes del seu mestre, tot plasmant-los a l'obra per a piano *Douze notations* (1945), una clara al·lusió a la sèrie dodecafònica. Però més enllà d'un simple professor, Messiaen també va ser un ideòleg, en transmetre a Boulez el seu criteri estilístic: el constructe rítmic de les obres de Stravinski i Bartók, la veneració del material harmònic de Debussy i Ravel i, sobretot, el rebuig del Neoclassicisme dels anys trenta, inclòs el de Stravinski. Aquest esperit crític va acabar portant a Boulez a buscar nous estímuls i a emmirallar-se amb René Leibowitz (1913-1972), un dels més cèlebres deixebles d'Anton Webern (1883-1945).

Messiaen i Boulez

En paral·lel a la radicalització de les seves idees, Boulez va començar a transmetre en la seva música una ràbia mal continguda, i que articulava en els seus escrits en una mena d'apologia a la violència: «Crec que la música ha de ser histèria i sortilegi col·lectiu, violentament actuals» (Ross [2009] 2010: 449). I efectivament, en la *Sonate pour piano n°1* (1946) es produeix una explosió rabiosa en forma de sons. Ja no queda rastre de la construcció nítida tan característica del gust francès, i més recentment palpable en la música de Dutilleux i Messiaen, ni tan sols de les formes clàssiques i les frases romàntiques amb les que havia conviscut el sistema dodecafònic. Boulez havia desplaçat l'ideari estètic de Schoenberg, i situava a Webern com el model a seguir, sense tenir gaire en compte la reflexió del seu nou profeta: «...nosaltres no hem anat més enllà de les formes dels clàssics. El que va venir després només va ser una variació, una expansió, una síntesi» (Webern [1933] 2009: 71). Tant és així que la subtileza dels detalls puntillistes havien esdevingut espetecs i cops de puny violents que atacaven tot el teclat de l'instrument, però on encara hi podíem entreveure la influència de Messiaen: Boulez «havia maximitzat el contrast rítmic, creant

d'aquesta manera una asimetria en la pulsació que es correspongués amb l'atonalitat de l'harmonia» (Ross [2009] 2010: 449).

Aquesta percepció de trencament amb tota tradició anterior es va tornar a manifestar amb molta violència a la *Sonate pour piano n°2* (1948), l'últim moviment de la qual demana explícitament a l'intèrpret "desintegrar" el so mitjançant la reiteració d'atacs breus i secs, tot prescindint de qualsevol mena de matís.

Boulez - Second Piano Sonata - IV (live performance)

Pierre Boulez – *Second Piano Sonata - IV* (live performance) interpretada per Christopher Goddard

Curiosament, malgrat que l'eix principal de les obres de Boulez d'aquesta època fos la violència, el polèmic compositor trobava en la literatura —i concretament en la poesia de Stéphane Mallarmé (1842-1898) i René Char (1907-1988)— la seva font d'inspiració, i no trigaria en renegar de la seva militància serial, tot definint les seves *Structures I* (1951-1952) i *Structures II* (1961) com obres «totalitàries» (Ross [2009] 2010: 493-494).

La següent etapa de Boulez va venir donada per l'amistat amb Cage i el seu particular concepte de la «forma oberta». Aquesta nova manera d'entendre la composició va retornar a Boulez les seves arrels franceses —especialment la lluminositat de Debussy i Ravel— amb la *Sonate pour piano n°3* (1955-1957). En aquesta, Boulez ofereix a l'interpret la possibilitat d'escollir —d'entre un seguit d'opcions— quina ha de ser la continuïtat del discurs de l'obra. Irònicament, el compositor que més havia fet prevaldre el sistema serial —en el qual l'interpret no tenia marge de decisió sobre cap paràmetre ni aspecte— passava a donar plena llibertat al pianista per decidir-ne el discurs. Segons Boulez, «la tercera sonata és una obra que no necessita un final, és a dir, cada moviment és, en diferent mesura, independent, fet que configura una mena d'univers... D'aquesta manera tens una contradicció, ja que l'obra acabada [i.e. la interpretació d'aquesta] prové de quelcom inacabat» (Boulez, Entrevista amb Claude Samuel, Octubre 2011, llibret de *Pierre Boulez: œuvres complètes*: 235-236).

Però Cage no va ser l'únic responsable del canvi de paradigma creatiu de Boulez. De nou, la literatura, i en concret les novel·les de James Joyce (1882-1941) van ser de vital importància, ja que Boulez les va utilitzar com a model per evitar l'estereotip de l'obra musical com a «trajectòria simple, que es recorre entre un punt de sortida i un d'arribada» (Boulez [1981] 2008: 143).

Tot i que actualment Boulez encara es percep com un compositor fortament reaccionari, aquest es va desmarcar totalment del serialisme als anys noranta, recalcant que el sistema serial havia permès «il·luminar certs problemes de percepció i escolta». El compositor el justificava com quelcom necessari que havia permès a la música evolucionar i generar nous escenaris artístics. Escenaris que han esdevingut part del nostre llenguatge contemporani i que el compositor considerava —en qualsevol cas— independent de l'ús de la tonalitat: «En el llenguatge contemporani pots concebre moments d'estabilitat i moments d'inestabilitat, però per assolir-ho no necessites la tonalitat... només elements estables» (*Daniel Barenboim in conversation with Pierre Boulez*, 08.02.2000, minut 00:16:23-00:17:38).

[1] Pierre Réach és professor de piano de l'Esmuc. Durant dotze anys va ser professor assistent d'Yvonne Llorid al Conservatori de París (CNSMDP). L'entrevista no va ser enregistrada.

BIBLIOGRAFIA

Llibres i articles

- AGAMBEN, Giorgio. [2003] *Què vol dir ser contemporani?*. Barcelona: Arcàdia, 2008
- BARICCO, Alessandro. [1992] *El alma de Hegel y las vacas de Wisconsin: Una reflexión sobre música culta y modernidad*. Madrid: Biblioteca de Ensayo Siruela, 2008
- BOULEZ, Pierre. [1981] *Puntos de referencia*. Barcelona: Gedisa, 2008
- _____. [1987] *Penser la musique aujourd'hui*. Paris: Denoël/Gonthier, 2005
- BOURDIEU, Pierre. [1984] *El sentido social del gusto: elementos para una sociología de la cultura*. Buenos Aires: Siglo Veintiuno, 2010
- CHIANTORE, Luca. [2001] *Historia de la técnica pianística*. Madrid: Alianza, 2007
- DUTILLEUX, Henri. [1997] *Mystère et mémoire des sons: Entretiens avec Claude Glayman*. Paris: Actes Sud
- ECO, Umberto. [1962] *L'œuvre ouverte*. Paris: Seuil, 1965
- FARRÉ ROZADA, Laura. [2015] *El piano francès dels segles XX i XXI: Una breu investigació per al disseny d'un repertori de concert* (Treball fi de grau, Escola Superior de Música de Catalunya). Recuperat de <http://hdl.handle.net/2072/251811>
- GASCH, Sebastià. [1956] *París, 1940*. Barcelona: Quaderns Crema, 2001
- GAZIEL. [1914] *Diario de un Estudiante, París 1914*. Barcelona: Dièresis, 2013
- GOLDMAN, Jonathan. [2011] *The musical language of Pierre Boulez: Writings and compositions*. New York: Cambridge University Press, 2014
- HALBREICH, Harry. [1979] *L'œuvre d'Olivier Messiaen*. Paris: Fayard, 2008

LORIOD, Yvonne. [1996] *Étude sur l'œuvre pianistiques d'Olivier Messiaen*. Dins Catherine Massip (ed.), *Portrait(s) d'Olivier Messiaen* (1a ed., p.75-159) Paris: Bibliothèque Nationale de France

MARI, Pierrette. [1973] *Henri Dutilleux*. Paris: Hachette

MESSIAEN, Olivier. [1944] *Técnica de mi lenguaje musical*. Paris: Alphonse Leduc, 1993

_____[1960] *Conférence de Bruxelles (prononcée à l'Exposition Internationale de Bruxelles en 1958)*. Paris: Alphonse Leduc, 2013

_____[1988] *Conférence de Kyoto*. Paris: Alphonse Leduc, 1988

POTTER, Caroline. [1997] *Henri Dutilleux: His life and works*. Aldershot: Ashgate

RAMOS, Francisco.[2013]*La música del siglo XX: Una guía completa*. Madrid: Turner

REVERDY, Michèle. [1976] *L'œuvre pour piano d'Olivier Messiaen*. Paris: Alphonse Leduc, 1978

ROSS, Alex. [2009] *El ruido eterno*. Barcelona: Seix Barral, 2010

TIMBRELL, Charles. [1999]*French Pianism: A Historical Perspective*. Portland: Amadeus

WEBERN, Anton. [1933] *El camino hacia la nueva música*. Barcelona: Nortesur Musikeon, 2009

ZWEIG, Stefan. [1944] *El món d'ahir: Memòries d'un europeu*. Barcelona: Quaderns Crema, 2001

Audiovisuals

BOULEZ, Pierre. **Œuvres complètes** [CD]. Alemanya: Deutsche Grammophon, 2013

DUSOHOIT, Laurent; **MARIGNANE**, Guy. (productor), i **BATAILLON**, Vincent. (dir.). **Henri Dutilleux: Ainsi la nuit** [DVD]. França: Réunion 3, 2010

HEINEMANN, Rudolf; **SMACZNY**, Paul. (productor), i **HADULLA**, Hans. (dir.). **Daniel Barenboim in conversation with Pierre Boulez. A Daniel Barenboim with the Chicago Symphony Orchestra** [DVD]. Alemanya: EuroArts, 2000

PAQUITA ROMSON (productor), i **MANCEAUX**, François. (dir.). [1991] **Yvonne Loriod: pianist & teacher** [DVD]. França: Paquita Romson, 2011

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

'Mondegreens' i 'Pingüinos Rodríguez'

Quan les cançons són mal interpretades pels oients

Rosa Tamarit Latorre
Tècnica de Publicacions
de l'ESMUC

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

No és casual que cada cop sigui més freqüent la presència de subtítols a l'òpera. Perquè, no ens enganyem, el text cantat o recitat quasi mai s'entén. El volum de la música, la concurrència d'accents estrangers o d'inflexions poc naturals, i el fet que des del galliner no podem distingir les cares dels cantants, dificulta la comprensió i requereix un esforç suplementari per part dels oients.

El nostre cervell ha de completar una informació que ens arriba de manera precària, processar-la i atribuir-li un significat. I, quan l'*input* sonor que rebem és defectuós o insuficient, aquest procés pot evolucionar de manera inesperada, substituint paraules i alterant el significat original del text.

L'autora nord-americana Sylvia Wright va descriure per primer cop aquest fenomen⁽¹⁾ a partir d'una vivència que es remunta a la infantesa, quan la

seva mare li recitava la balada tradicional escocesa *The Bonny Earl of Murray*:

"Ye Highlands and ye Lowlands,
Oh, where hae ye been?
They hae slain the Earl o' Moray,
And laid him on the green"

De manera inconscient, Wright interpretava l'últim vers com: "*And Lady Mondegreen*". Així, al cap d'uns anys, la similitud fonètica que va propiciar un nou desenllaç a la balada del comte de Murray també va donar lloc al terme que descriu aquesta alteració: *mondegreen*.

Mondegreen s'aplica generalment a les lletres de cançons mal interpretades (per l'oient, no pas pel cantant!) que, sense voler fer paròdia, deriven en altres versions, sovint absurdes i sense sentit. Escolteu per exemple la lletra de *Bad Moon Rising*, i trieu entre l'original "*There's a bad moon on the rise*" o la versió *mondegreen* "*There's a bathroom on the right*". I què creieu que canta Jimi Hendrix al minut 0:46 de *Purple Haze*? "*I kiss the sky*", o "*I kiss this guy*"? És lògic que un concepte tan abstracte com besar el cel es converteixi, per obra i gràcia de l'homonímia, en quelcom molt més plausible i terrenal.

Els *mondegreens* abunden però no són exclusius de l'anglès. Els alemanys els anomenen *Agathe Bauer*, per la semblança que té aquest nom amb l'estrofa de la cançó de *Snap!*, que proclama "*I've got the power*". Ara bé, quan més efectes còmics poden tenir aquests jocs de paraules (de vegades un xic forçats, també cal dir-ho...) és en situacions plurilingües, quan l'oient no domina –o desconeix del tot– l'idioma original de la cançó.

En aquest cas, es tendeix a fer traduccions purament homofòniques de la lletra, sense tenir en compte el significat. I puntualment apareixen (claríssimes!) paraules en el nostre idioma, amb resultats força hilarants. Aquests jocs de paraules han protagonitzat espais televisius i *recopilacions dignes de veure*. Això sí: un cop haguet conegut el "Pingüino Rodríguez", costa molt desprendre-se'n i tornar a sentir el tema original, esteu avisats!

(1) Wright, Sylvia (1954) The Death of Lady Mondegreen, a *Harper's Magazine*, 209 (1254), 48–51.

Comentaris (0)

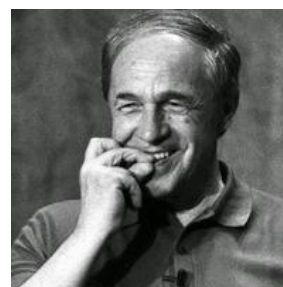
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleul i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Guillem Ponsí

El Premi Joan Guinjoan ha estat un gran aprenentatge per a mi

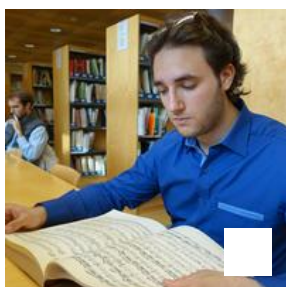
Miquel Duran Ubach
Estudiant de Producció i Gestió

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

La catorzena edició del [Premi Internacional Joan Guinjoan de Composició](#) per a joves compositors, que organitza l'Esmuc, ha triat com a guanyadora l'obra *The Arousal*, escrita per Guillem Ponsí. Aquest jove compositor català va iniciar els seus estudis musicals a l'Escola de Música de Palafrugell tocant la flauta travessera. Als 18 anys accedeix al Conservatori Superior del Liceu per iniciar l'especialitat de Composició amb el compositor i professor [Ramon Humet](#). Uns dies després de la cerimònia del lliurament del premi i del concert on es va interpretar la seva obra per part de [l'Ensemble bcn216](#), hem pogut parlar amb ell.

Guillem, en primer lloc moltes felicitats per haver aconseguit aquest premi, deu haver estat una satisfacció per la teva curta carrera, no?

Sí, per descomptat que ho ha estat.

Quan decideixes que et vols dedicar a la composició?

A 4t d'ESO, amb 15 anys, el meu desig era fer una carrera més enfocada a econòmiques, però la meva mare em va fer veure que si m'agradava la música, tirés endavant per aquest camí. En un principi em vaig plantejar la interpretació, però vaig veure que no era el que m'aniria més bé. La pedagogia tampoc m'acabava de convèncer. Arran d'això i de la meva afició al cinema i al seu rerefons musical, em vaig decidir per la composició.

Anteriorment havies fet alguna incursió en la composició?

Mai havia pensat abans en la composició. Però hi ha detalls: uns Reis em van portar un teclat i aquell instrument es va convertir en la meva joguina preferida, treia cançons d'òida, temes de pel·lícula, *ragtimes*... i tot això sense saber tocar el piano, en vaig aprendre després. La meva primera peça va ser la composició d'una cançó per flauta quan tenia 7 anys. No vaig compondre una altra peça fins que tenia 17 anys, quan vaig tenir clar que m'hi volia dedicar. En aquest moment apareixen alguna peça a partir d'improvisacions al piano, una sardana o també posar música a un poema.

Has guanyat el concurs amb *The Arousal*. Com és l'obra?

Està dedicada a la meva mare, ja que va ser ella qui em va donar la idea per crear-la. Em va suggerir que escoltés el so de les canyes que, mogudes pel vent, se sentien tot passejant prop d'un rierol al voltant de Palafrugell. Primer no li vaig donar massa importància, però quan el meu professor de composició, Ramon Humet, em va demanar que fes una obra per *ensemble*, i pensant com podria ser, vaig recuperar la idea de la meva mare. Assegut vora el rierol des del silenci començava a sentir el vent suaument, després l'aigua que anava baixant cap al mar i finalment les canyes que es movien pel vent. Aquest fenomen de la natura que, del no res, es va posant en moviment de mica en mica, que després d'una cosa va portant a una altra i que poc a poc vas sentint més coses, em va semblar una bona idea per a la meva obra.

És un reflex de la natura...

Sí. I la vaig estructurar en quatre moviments: la brisa mediterrània, l'aigua, les canyes i en l'últim apareixen tots aquests elements junts.

El passat 14 d'abril, en el decurs de l'acte de lliurament del premi, es va poder sentir la teva obra interpretada per l'ensemble bcn216 dirigit per Francesc Prat. Què et va semblar la seva interpretació?

Impressionant! De fet, vaig anar a tots els assajos. Vaig trobar molt interessant viure l'evolució de la meva obra, com anava creixent. Com des d'un petit caos inicial arriba a moments que dius... Uah! Viure la percepció dels músics, els problemes o reptes que els hi suposa... Tot plegat ha estat un gran aprenentatge per mi.

Com a compositor, quines influències tens?

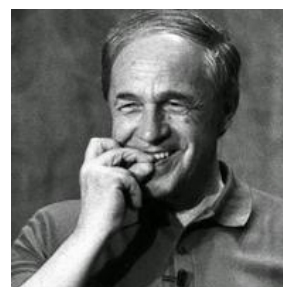
En aquests moments en bona mesura m'influencien els professors que tinc. Però també crec que un músic no s'ha de limitar al què li ofereix la seva universitat o conservatori. Per exemple, ara s'està celebrant el [Festival](#)

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

[Mixtur](#) al qual assisteixo, o el [Curs Internacional de Composició](#) a l'Institut Francès aquest any amb Héctor Parra com a professor convidat.

Van ser molt interessants les dues conferències que va fer a Barcelona la compositora [Kaija Saariaho](#), una de les quals a l'Esmuc. També ha estat molt bona l'oportunitat que he tingut d'escoltar i parlar amb George Benjamin en la visita que ha fet darrerament a Barcelona amb motiu de la posada en escena de la seva òpera *Written on Skin*. Crec que, independentment de si t'agrada més o menys l'estil d'un compositor, no es pot desestimar la possibilitat d'escoltar la seva música i de sentir-lo parlar. Qui no en remena no en trenca, tu! Intento ser una persona de ment oberta. És molt important conèixer, a més tinc 20 anys, estic en una edat en què necessito rebre de tot i per tot arreu.

Des del teu punt de vista, com penses que està la música contemporània avui?

Crec que ha millorat i força. Home, no ens podem comparar amb Alemanya o França o Finlàndia, però estan sortint compositors catalans molt bons. Penso en el [Joan Magrané](#), el Luis Codera, la Raquel Garcia Tomàs i en d'altres que en aquests moments estan fent unes composicions que, si més no, a mi m'agraden. També és positiu que hi hagi més oportunitats pels joves compositors, com festivals, cursos o concursos com el Joan Guinjoan.

I el teu futur com el veus?

M'agradaria estudiar direcció d'orquestra també, perquè penso que la direcció i la composició es complementen molt. Un bon compositor ha de conèixer bé l'orquestra, i qui millor doncs que un director? O un director ha de tenir coneixements de composició, per entendre amb més profunditat què demana el compositor. Són dues carreres que encaixen perfectament l'una amb l'altra. També tinc clar que vull sortir del país, potser a Finlàndia, al Regne Unit o Alemanya. De moment estic fent segon de composició i de mica en mica ho aniré veient.

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

La teatralidad en el Orfeo de Monteverdi

Conversación con Susana Egea

Rubén López Cano
Professor de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Claqueta Esmuc

Altres publicacions

0

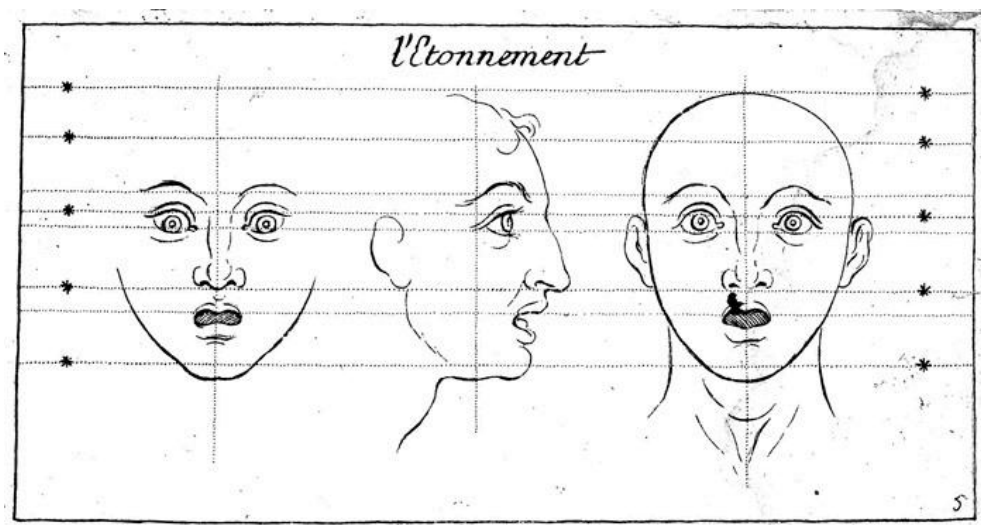

Les presentamos una conversación con Susana Egea, profesora de escena lírica de la Esmuc, en la que aborda algunos aspectos de la puesta en escena y prácticas teatrales en las que se insertó el estreno de el Orfeo de Monteverdi.

¿Cómo era el espacio de representación en el teatro de finales del siglo XVI y principios del XVII en el norte de Italia? ¿Qué tradiciones gestuales y corporales la pudieron influenciar? ¿Sabemos qué actores, actrices, cantantes o compañías intervinieron en el estreno del Orfeo? ¿Cómo se reconstruye en la actualidad algunos aspectos de la representación teatral y operística de la época? ¿Con qué tratados contamos? ¿Cómo se representaban los afectos y estados de ánimo en la época? ¿Cómo era la gestualidad y la retórica actoral de esta época? ¿Cómo era la maquinaria y tramoya en los teatros de la época?

Éstas y muchas otras cuestiones serán abordadas por la especialista a lo largo de las 9 videocápsulas que completan la conversación.

Acceder al vídeo

Representación de la sorpresa, según Charles Le Brun (1619-1690)

Comentarios (0)

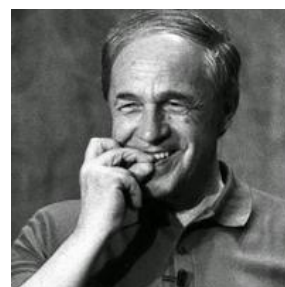
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 47, abril 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

• Messiaen, Dutilleux i Boulez

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital